

PHẦN IV

Long ngồi đợi Vân Phi về, anh đợi cô kiên nhẫn, và Vân Phi đã trở về, mắt cô đỏ và sưng lên vì khóc. Long nhìn Vân Phi đăm đăm:

- Anh biết là em đi gặp Hoàng. Em không thấy là em đang xen vào hạnh phúc gia đình người ta sao ? Hoàng đã cưới vợ! Em hãy thu dọn đồ đi theo anh về Qui Nhơn, em không có lý do nào để ở lại Sài Gòn này! Giờ là anh buộc em, vì em là vợ sắp cưới của anh.

Vân Phi lắc đầu:

- Em sẽ không theo anh đâu. Lúc em từ Sài Gòn chạy ra Qui Nhơn, là lúc đó em cần anh vô cùng. Em cần anh làm điểm tựa cho em đừng nghĩ về anh Hoàng nữa. Nhưng rồi anh cứ say mê công việc để em một mình, cũng là dịp để em suy nghĩ. Em yêu anh Hoàng, em không còn tình cảm nào cho anh. Em thật sự xin lỗi anh...

Long giận dữ:

- Em không đi theo anh về Qui Nhơn, ở lại Sài Gòn này để gặp Hoàng, làm một kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta, em có thể như vậy được à?

Vân Phi bướng bỉnh:

- Yêu là cho nhau hạnh phúc. Tuyệt Sương không thể dựa vào cái thế cô ta là vợ của anh Hoàng mà chia cách tình yêu của em và anh ấy. Em xin lỗi đã lợi dụng anh, đồng ý đính hôn để được ba mẹ cho về Việt Nam. Em sẽ nói với ba mẹ, dù ông chia cắt em bao nhiêu năm, song tình yêu vẫn cao hơn tất cả.

Long nhìn Vân Phi sững sờ. Cô nói là cô lợi dụng. Những lời nói chết người như vậy mà cô vẫn nói ra được. Anh còn lưu luyến làm gì một người vô tình vô nghĩa như vậy ?

Long nói giữa đôi hàm răng tức giận:

- Được rồi! Anh sẽ để em làm những gì em thích. Anh chỉ sợ em hối hận thôi. Chúc em hạnh phúc!

Long lao ra ngoài đi tìm Hoàng.

Gặp Hoàng từ trong nhà đi ra, anh giận dữ tung nắm đấm vào mặt Hoàng. Bất thành hình nên Hoàng lãnh đủ. Long gầm lên:

- Mày muốn bỏ vợ để yêu Vân Phi phải không? Tao cảnh cáo mày đừng có làm cái trò dơ bẩn đó, tao sẽ không bao giờ nhìn mặt mày, hay xem mày là bạn của tao nữa. Khốn kiếp!

Hoàng ngã ngửa trên nền đất, anh đưa tay lau máu. Long đã lên xe đi mất như người điên. Vừa đứng dậy, Hoàng chạm ngay đôi mắt kính bị của Tuyệt

Sương. Cô lên xe của mình chạy đi, ý nghĩ phải ly hôn mạnh lên trong đầu cô hơn bao giờ hết.

Vừa phóng xe đi, cô chợt nhìn thấy Vân Phi trên xe tắc xi hót hải bước xuống. Miệng Tuyết Sương đắng nghét, cô vặn mạnh ga xe cho xe vọt tới trước. Ly hôn, phải ly hôn!

- Anh Hoàng!

Vân Phi xót xa đỡ Hoàng, cô lau máu miệng cho anh:

- Đau lắm hả anh?

- Em nên về Qui Nhơn với anh Long đi.

Vân Phi lắc đầu:

- Em không đi. Em nói rồi, nếu anh không đến với em, em cũng vẫn nói lời chia tay với anh ấy. Em không muốn lừa dối tình cảm của anh ấy nữa.

- Chúng ta vào nhà đi! - Hoàng thở dài - Trưa ngày hôm qua, mẹ anh giận anh bỏ về Tây Ninh rồi. Anh biết bà muốn anh đưa Tuyết Sương về quê và xin lỗi bà, song bây giờ Tuyết Sương đang khinh ghét anh. Chúng mình không có quyền đến với nhau, Phi ạ.

Vân Phi lặng lẽ đi theo Hoàng vào nhà, cô nhúng khăn ướt lau mặt cho anh xoa nhẹ lên chỗ đau bắt đầu sưng đỏ vì cú đâm thù hận của Long...

Cô nghẹn ngào:

- Em biết là chúng mình không nên đến với nhau. Anh không được bỏ vợ, nhưng còn em, tại sao biết em không yêu anh Long, em còn muốn đám cưới, rồi lại sống nặng nề như anh. Em đã nói lời chia tay và trả nhẫn lại cho anh ấy. Em sẽ là của anh, Hoàng ạ. Dù anh và Tuyết Sương có ly hôn hay không, em sẽ là của anh.

Hoàng kêu lên nghẹn ngào, anh ôm choàng lấy Vân Phi. Cô cũng ôm chặt lấy anh. Vân Phi chủ động hôn anh.

- Tại sao mình không là của nhau hả anh, khi anh yêu em và em yêu anh. Em là của anh và anh cũng là của em.

Hoàng run lên trong nụ hôn cuồng nhiệt của Vân Phi, chưa bao giờ anh có cảm giác ngất ngây đến như thế. Anh không còn muốn từ chối tình yêu dang hiến của cô, khi anh và cô cùng đau đớn nhận ra mình không thể nào xa nhau nữa. Anh để cho xúc cảm và ham muốn nhận mình xuống, lòng ham muốn tội lỗi.

Tuyệt Sương không khóc nữa, cô tự dặn mình khóc là hèn, người ta không còn yêu mình thì mình hãy yêu chính mình. Dặn dò mình như thế, song Tuyệt Sương hiểu cô không thể không đau lòng. Mãi mãi cô không bao giờ tha thứ cho Hoàng, anh đã chà đạp lên tình nghĩa vợ chồng, cô cần gì một người như thế.

Tối nay, Tuyệt Sương ngồi bình tĩnh trước Hoàng:

- Chúng ta nên ly hôn! Trước khi thủ tục ly hôn được giải quyết, em sẽ rời khỏi nhà này.

Hoàng ngồi im lặng, mặc cảm có lỗi khiến anh không biết phải nói lời nào với vợ. Bây giờ anh không thể nào lùi khi anh đã là của Vân Phi và cô đã là của anh. Không thấy Hoàng nói gì, Tuyệt Sương đứng lên vào phòng. Cô lấy chiếc va li ngày nào cô đến đây, mở tủ ra, cô lôi hết quần áo của mình trong tủ nhấc đại vào. Hoàng theo vào, anh ngập ngừng:

- Em định đi đâu? Hay là cứ ở nhà này anh đến công ty ở cũng được.

Tuyệt Sương lắc đầu:

- Em không muốn ở lại nhà này, một khi em và anh ly hôn. Em không muốn ở lại nhà này vì nó gợi cho em nhớ những hạnh phúc với anh và những ngày đau khổ khi em làm vợ anh. Em muốn quên, muốn tâm hồn mình nhẹ nhàng.

- Nếu như vậy anh sẽ gởi lại em phân nửa số tiền trị giá căn nhà này.

Tuyệt Sương lạnh lùng:

- Tù anh! Tối nay anh ngủ ngoài phòng khách đi.

Chờ cho Hoàng bước ra khỏi phòng, Tuyệt Sương đóng chặt cửa lại, nước mắt của cô lại tuôn rơi ràn rụa. Có một đoạn kết như thế này sao?

Kỳ lạ! Khi Tuyệt Sương bảo sẽ ly hôn và mang hết những thứ gì của cô đi, Hoàng lại thấy như mình hụt hẫng và mất mát. Anh có quá tham lam không, khi muốn có cả vợ và tình yêu. Anh đứng giữa phòng khách lặng người đi cho đến lúc cánh cửa mở ra, anh vội vã bước lại ngờ là Tuyệt Sương quay về. Nhưng không phải, Vân Phi đi vào, cô cười tươi:

Em vừa trông thấy Tuyệt Sương lên xe mang theo cả va li, rất nhiều đồ, cô ấy dọn đi hả anh?

Hoàng thảng thốt:

- Em thấy Tuyệt Sương lâu mau?

- Độ mười phút.

Vân Phi ôm Hoàng lại khi anh bước ra cửa.

- Anh định đuổi theo à?

- Anh thấy để Tuyết Sương đi như vậy không phải.

- Vậy còn em, anh đừng có quên em đã là của anh. Tại sao em mạnh dạn dứt bỏ cuộc hôn nhân với anh Long, còn anh lại không mạnh dạn chia tay với Tuyết Sương? Không yêu nhau chung sống với nhau, chi tạo thêm áp lực nặng nề, đôi khi thù hận nhau nữa. Cô ta chịu bỏ đi là hợp tình hợp lý rồi.

Vân Phi nhẹ nhàng hôn lên môi Hoàng:

- Từ nay chúng mình lại là của nhau. Em và anh xa cách nhau mấy năm dài. Bây giờ em không muốn xa anh nữa. Vòng tay Vân Phi ôm qua cổ Hoàng nồng nàn, anh yếu đuối hôn lại cô, hai đôi môi khao khát lại đi tìm nhau...

Bà Hiền giận dữ:

- Con đã nhất định ly hôn, bất chấp cả đạo nghĩa, như vậy còn về nhà gặp mẹ làm gì. Đi đi! Bây giờ con đủ lông đủ cánh làm ông này ông nọ rồi, không xem lời khuyên của mẹ vào đâu. Vậy thì đi đi, đừng bao giờ trở lại nhà này, mẹ có sống hay chết như thế nào mặc mẹ.

Hoàng khổ sở kéo tay Vân Phi quỳ xuống với mình:

- Con xin mẹ bớt giận ly hôn là do Tuyết Sương chủ động. Cô ấy tự ý mang hết đồ đạc đi, làm sao giữ người đi hả mẹ.

Bà Hiền càng giận hơn:

- Nếu nó còn sống với con là chuyện lạ. Con đi suốt đêm không về nhà, cả đêm ở nhà với vợ thì ôm khư khư điện thoại chuyện trò với Vân Phi. Con giẫm đạp lên sự đau khổ của nó, cả lời phản đối của mẹ, vậy thì đi đi.

Vân Phi cúi đầu van lơn:

- Con xin mẹ đừng giận. Đúng là chúng con có lỗi, lỗi vì quá yêu nhau, con nhận lỗi. Xin mẹ hãy thông cảm cho chúng con, con yêu anh Hoàng mẹ ạ, bây giờ con không thể nào sống mà thiếu anh Hoàng.

Bà Hiền thở dài:

- Bác có thể thông cảm cho cháu song bác chỉ có thể xem Tuyết Sương là dâu. Cháu đừng đặt bác vào cái thế lỗi đạo, biết con mình sai từ bỏ vợ, lại đi nhận nhìn cháu. Thôi thì hai đứa dẫn nhau đi đi, đừng có buộc bác phải làm một con người lỗi đạo xấu xa. Đi Đi!

Biết là không lay chuyển được lòng mẹ, Hoàng đứng lên:

- Chúng ta về Sài Gòn thôi Phi ạ.

Vân Phi đứng lên theo Hoàng, cô vụt lão đảo muốn ngã. Hoàng phải ôm cô lại.

- Em làm sao vậy?

- Sao em chóng mặt quá.

- Ra xe đi! Anh mua đầu gió cho, cô lẽ em bị trúng gió vì đi đường xa rồi.

Hoàng dìu Vân Phi ngồi vào xe, anh kéo vạt áo khoác lại cho cô, Vân Phi vụt cầm tay anh.

- Anh Hoàng!

- Em nói đi.

- Có khi nào... em có thai không. Em có cảm giác chóng mặt và buồn nôn mấy ngày nay, em không dám nghĩ là em có thai. Chẳng lẽ nhanh như vậy.

Hoàng sững sốt rồi vụt ôm choàng lấy Vân Phi.

- Tại sao không thử khi chúng mình quá yêu nhau.

- Nếu em có thai, anh có cưới em không?

- Sao không. Anh sẽ bảo Tuyết Sương nhanh chóng lo thủ tục ly hôn, không cần bản án ly thân hay hòa giải gì cả.

Vân Phi sung sướng áp mặt mình vào mặt Hoàng.

Em sẽ sinh cho anh một đứa con thật giống anh.

- Vậy cần phải đưa em đi bác sĩ cái đã.

Anh chưa hôn thương em mà. Hoàng bật cười, anh say đắm hôn Vân Phi. Bao giờ cũng vậy, ôm cô vào lòng và hôn cô, anh cũng thấy lòng mình ngập tràn cảm xúc.

Tuyết Sương cứ đi, tâm trạng của cô bồi rối bức bối, cô đau khổ nhớ lại giây phút mình rời phòng khám của bác sĩ Hạnh.

- Chúc mừng em! Em đã mang thai!

Tuyết Sương nhớ cô há hốc mồm thật to:

- Chị nói...

- Em đã mang thai hơn hai tháng. Có thai con so phải có những triệu chứng như cảm sốt, chóng mặt buồn nôn, chẳng lẽ em không có? Rồi còn trễ ngày hành kinh nữa.

Tuyết Sương, lúng túng:

- Em cứ nghĩ là những đau khổ dẫn vất em cho nên em thấy mình lúc nào cũng như muốn bệnh, bây giờ chị nói là em mang thai, có đúng không.

- Em nghi ngờ chị chẩn đoán sai cho em à? Không sai đâu, còn có thể nói một cách chính xác, thai của em bước sang tuần thứ mười.

- Tuyết Sương chết lặng cả người, cô có mang khi cô và Hoàng quyết định ly hôn, phải làm sao đây?

Bác Sĩ Hạnh ngạc nhiên nhìn Tuyết Sương:

- Em chưa muốn có con à?

Không... tụi em sắp ly hôn rồi.

Nước mắt Tuyết Sương trào ra, cô nức nở:

- Anh ấy tái hợp lại với người yêu cũ, cô ấy từ Mỹ về, từ hôn với vị hôn phu để đến với cô ấy. Mấy tháng qua, em sống mà không hiểu mình sống ra sao nữa. Đầu tiên là những ngày đi làm về nhà một mình, đợi cơm chồng về, rồi những đêm anh ấy ra phòng khách ngủ, nói chuyện điện thoại với cô ấy cả đêm, mặc cho mẹ anh ấy giận dữ, ôm hết đồ đạc trở về quê.

- Có chuyện như vậy sao? Em nghe chị nói nè. Em là vợ hợp pháp có cưới hỏi, cứ giữ chặt cái thể của mình, tại sao phải ly hôn nhường chồng của mình cho người khác, huống chi bây giờ em lại có thai. Không có ly hôn gì cả.

- Nhưng làm người vợ mà chồng không yêu mình, có nghĩa lý gì đâu chị?

- Không nghĩa gì cũng được, giành cha cho con em rõ chưa. Hãy đi về nhà và nói cho anh ta biết, em là vợ có cưới hỏi có luật pháp, anh ta không có quyền bỏ em, nếu cần nhờ luật pháp can thiệp.

Tuyết Sương lắc đầu, cô không hiểu mình có cứng rắn như lời của bác sĩ Hạnh khuyên, có nên vì đứa con trong bụng cô mà tha thứ cho Hoàng, kéo anh trở về bên cô.

Mãi suy nghĩ, Tuyết Sương không hay cô về đến nhà trọ. Hoàng ngồi đang ngồi đợi cô, anh đứng lên khi nhìn thấy cô.

Xuân đùa:

- Anh ấy đợi cậu lâu lắm, cũng nên gương vỡ lại lành. Xuân té nhị đi ra cửa: Mình có hẹn. Vợ chồng cậu cứ nói chuyện đi nhé.

Tuyết Sương mệt mỏi ngồi xuống ghế:

- Anh tìm em có chuyện à?

- Em bệnh hay sao vậy?

- Em bị cảm.

- Sao em lại đi ở nhà bạn. Nếu em không muốn về nhà ở với cha mẹ, anh giao nhà lại cho em. Vân Phi đã mua nhà. Nhà của mình, anh bỏ trống không có ai ở.

Tuyết Sương nghe tim mình đau buốt ý nghĩ muốn nói cho anh nghe chuyện cô có thai, sao cứ nghẹn ở cổ họng. Hoàng đặt tay lên cánh tay Tuyết Sương:

- Em về nhà cũ đi, đừng bỏ nhà trống. Căn nhà đó là của em, khi anh trót gây đau khổ cho em, xem như sự đền bù của anh...

Vân Phi có thai rồi, anh tìm em, em nhận thấy chúng mình không thể nào sống với nhau thì lo gấp thủ tục ly hôn. Anh thành thật xin lỗi em.

Tuyết Sương nghe toàn thân mình lạnh ngắt, hai lỗ tai cô lùm bùm. May là cô đã để anh nói trước. Đừng khóc Tuyết Sương!

Hãy can đảm trước cuộc tan vỡ không còn cách cứu vãn. Anh đã chung sống với Vân Phi, họ nên một với nhau, hay gặp mặt và cả đêm ôm điện thoại chuyện trò không biết chán. Anh phản bội cô, giẫm đạp lên tình nghĩa vợ chồng, cô còn thương tiếc gì nữa một kẻ không ra gì.

Cắn mạnh môi, Tuyết Sương nói mà không bao giờ dám nghĩ mình có thể thản nhiên đến mức như vậy.

- Vâng! Em sẽ lo nhanh thôi.

Hoàng đặt chìa khóa nhà lên bàn:

- Anh dọn đồ đi hết rồi. Em cứ dọn đồ về nhà ở hơn là đi ở nhờ bạn bè.

- Cảm ơn.

Hoàng đứng lên:

- Nếu không khỏe, em nên đi bác sĩ. Trời mùa hè nắng nóng quá dễ sinh bệnh. Thôi, anh về đây.

Hoàng đi rồi, Tuyết Sương mới chậm chạp đứng lên. Cô đóng chặt cửa lại rồi từ từ quỳ xuống bên cánh cửa, cô khóc như mưa.

Tàn nhẫn, tại sao anh có thể nói với tôi những lời lẽ ngọt ngào quan tâm nhưng lại làm tan nát trái tim tôi.

- Tôi hận anh, đồ phản bội...

Hoàng lên xe lái đi, sao anh không thể nào xua tan được hình ảnh lặng lẽ và cam chịu của Tuyết Sương. Ngàn lần anh có lỗi với cô, song anh không còn sự lựa chọn nào khác.

- Xin lỗi em, Tuyết Sương.

Long do dự rồi xuống xe đi vào nhà Hoàng. Giận Hoàng, giận Vân Phi, anh và cô từ Mỹ về, cô không phải với anh đi chẳng nữa anh vẫn muốn xem cô là bạn. Bởi mãi từ trong sâu thẳm của lòng, anh không sao chịu nổi cái cuộc chia tay đau đớn.

Cửa gài chốt bên ngoài, cánh cổng sắt bên trong vẫn mở. Long luồn tay qua chấn song hắt cây chốt đẩy nhẹ cửa bước vào. Anh ngạc nhiên vì căn phòng khách trông trải, căn phòng hơi tối. Có tiếng rên khẽ yếu đi:

- Ai đó?

Tuyết Sương cố ngồi dậy mở đèn, cô ngạc nhiên nhìn Long:

- Anh tìm anh Hoàng?

- Vâng. Hoàng đâu chị? Còn chị, bệnh hay sao vậy?

- Tôi chóng mặt... Anh Hoàng đã dọn nhà đi khỏi hai tháng nay rồi. Anh đến nhà trọ hay đến công ty tìm. Mà tối rồi, anh đến công ty có lẽ không gặp anh Hoàng đâu.

- Họ đang ở đâu vậy?

- Anh muốn tìm Vân Phi hay tìm anh Hoàng?

- Họ đã chung sống với nhau rồi phải không?

- Họ vừa làm đám cưới mấy ngày nay không lẽ anh không biết?

Long kêu lên:

- Tại sao chị lại để cho họ cưới nhau?

Dưới ánh đèn néon sáng trắng, gương mặt Tuyết Sương càng nhợt nhạt hơn:

- Chúng tôi đã ly hôn. Tôi không muốn giữ một người không còn yêu mình. Hơn nữa, Vân Phi đã mang thai.

Long đứng chết lặng. Tuyết Sương lại lên tiếng:

- Anh có đến gặp họ không, nhà họ ở số đường... anh đến đó sẽ gặp.

Tuyết Sương ngả đầu vào thành ghế, con khó chịu mỗi lúc tăng lên làm cô phải nhắm mắt lại. Long ái ngại.

- Chị có vẻ không khỏe, có cần tôi giúp gì không?
- Nếu có thể, anh lại tử lạnh lấy dù tôi chai nước uống.
- Vâng!

Long bước lại tử lạnh. Anh cau mày vì trên đầu tử lạnh có toa thuốc và mấy vỉ thuốc để bừa bãi. Anh giật nảy người bởi phần chẩn đoán: thai năm tháng, hay làm mệt.

Long quay lại nhìn Tuyết Sương, sao đến bây giờ anh mới để ý đến cái bụng to lùm lùm của cô. Biết để rồi nổi giận, không ngờ Hoàng đồn mạt đến nổi bỏ vợ con với cái bào thai đang mang, để chung sống với Vân Phi. Anh chợt thấy khinh bỉ hai con người tội lỗi. Còn Tuyết Sương, sao cô hiền lành đến như vậy, cam chịu thiệt thòi.

Anh lấy chai nước và cả toa thuốc đi lại ngồi đối diện với Tuyết Sương. Anh rót nước vào ly rồi đưa cho cô, đợi cho cô uống xong, anh hỏi cô bằng giọng tức giận:

- Tại sao chị lại hiền đến như vậy hả?
- Chị là vợ chánh thức tại sao chịu ly hôn cho họ chung sống với nhau?

Tuyết Sương nở nụ cười héo hắt:

- Anh bảo tôi làm gì đây, đánh ghen hay buộc anh ấy ở với tôi mà trái tim thì dành cho Vân Phi?

- Cũng phải nghĩ đến người cha cho con của mình chứ?
- Tôi sẽ làm mẹ và cả làm cha, tôi có thể nuôi con của mình.
- Vậy trong lúc này chị đau ốm ai lo cho chị.
- Tôi có thuê người làm, chiều nay chị ấy về nhà rồi. Còn anh, anh biết trách tôi, sao anh lại không giữ người mình yêu lại?
- Giữ người muốn ở lại, ai lại giữ người muốn bỏ mình.
- Thì tôi cũng vậy.
- Trường hợp của chị phải khác tôi chứ. Chị là vợ hợp pháp, hơn nữa lại có con với anh ta.
- Đứa con sẽ là của tôi. Cho đến giờ này, tôi vẫn giấu ba tôi chuyện chúng tôi bỏ nhau.
- Chị nghĩ giấu mãi được sao?
- Thì ngày nào không dấu được thì thôi.

Long nhìn Tuyết Sương thương hại, cô có vẻ hiền lành quá, chính vì vậy mà Hoàng ruồng bỏ. Anh đặt tay lên trán Tuyết Sương thăm nhiệt độ làm cô bất ngờ.

- Chị bị sốt. Đang mang thai đừng chủ quan, để tôi đưa chị đi bác sĩ.

Tuyết Sương bối rối:

- Phiền anh quá, ngày mai tôi tự đi được.

- Tự như thế nào được, lỡ nửa đêm sốt cao ai lo cho. Nghe lời tôi đi!

Long ôm vai Tuyết Sương bắt đứng dậy, cô xúc động muốn khóc:

- Anh vào phòng lấy giùm tôi cái áo khoác. À, có cả ví tiền trên bàn nữa.

Long chỉ lấy áo khoác, anh khoác vào cho Tuyết Sương và dìu cô ra xe.

- Tôi mang Vân Phi từ Mỹ về. Nếu không có tôi, cô ấy khó có cơ hội đoàn tụ với anh Hoàng. Tôi cũng là người có lỗi. Hãy để tôi lo cho chị. Anh Hoàng biết chị có mang không?

- Không, tôi cố tránh những con đường anh ấy đi.

- Chị là một người phụ nữ hiền lành nhưng lại cứng cỏi mà tôi gặp. Tôi thán phục chị, tôi không được như chị.

Tuyết Sương cười buồn. Có lẽ là Long đang muốn vỗ về cô. Dù sao anh đến lúc cô cần có người giúp đỡ, cũng cho cô được phút ấm lòng, cô không quá cô đơn.

- Anh đừng thán phục tôi. Tôi là một người phụ nữ tầm thường, chính vì vậy mà tôi đã thất bại.

- Chị thất bại trong hôn nhân thôi. Còn trong sự nghiệp, tôi nghe họ ca tụng chị, chị là một luật sư giỏi.

- Anh đừng ngạo tôi mà, nhưng dù sao tôi cũng rất cảm ơn anh đưa tôi đi bác sĩ.

- Không có gì.

Đưa Tuyết Sương đi khám bệnh xong, Long bảo cô cứ ngồi ở xe, anh vào quán mua cháo cá cho cô.

- Ở đây có món cháo cá lóc nấu ngon lắm.

- Anh mới về nước mà còn biết nhiều hơn tôi. Không sao đâu, anh cho tôi vào quán ăn cháo nóng mới ngon, hơn là mua về nhà, cháo sẽ nguội. Đừng lo! Bác sĩ đã chỉch cho tôi mũi thuốc khỏe.

- Cũng được.

Long mở cửa xe dìu Tuyết Sương vào quán, hai người vụt đứng khựng lại vì Hoàng và Vân Phi cũng đang ngồi trong quán cháo. Long phớt lờ, anh đưa Tuyết Sương tìm chỗ ngồi và kéo ghế cho cô.

- Cứ thoải mái ăn đi nhé!

Tuyết Sương nhìn Long bằng cái nhìn biết ơn. Long thoải mái gọi hai tô cháo.

Hoàng cau mày nhìn họ, anh bất ngờ khi nhìn thấy hai người đi chung với nhau. Tuyết Sương mặc robe bầu lại mặc cả áo khoác bên ngoài. Cô cố tình để ví trước bụng mình nên Hoàng không sao nhìn thấy cái bụng bắt đầu to lùm lùm của cô.

Vân Phi cắn nhẹ môi nhìn họ. Cô đã trông thấy cái bụng của Tuyết Sương, nên quay sang Hoàng cười gằn:

- Anh có muốn chào họ không? Có cần phải hỏi họ tại sao đi chung với nhau? À! Có lẽ anh Long cần cô ta làm luật sư cố vấn cho công ty của anh ấy cũng nên.

Hoàng chưa kịp có phản ứng, Vân Phi đứng lên. Cô cố tình uốn người để khoe cái bụng bầu của mình:

- Anh Long! Về Sài Gòn khi nào vậy?

- Ba mẹ em có gọi điện thoại cho anh không vậy?

Long gật nhẹ:

- Có. Em ngồi không, gọi Hoàng sang ngồi chung nghen?

- Cũng được.

Vân Phi quay sang Hoàng:

- Sang đây ngồi đi anh Hoàng. Bây giờ chúng ta đâu có lý do nào ghét nhau phải không? Có lẽ dạo này anh thân với Tuyết Sương lắm phải không? Nhìn thấy hai người đi chung, em bất ngờ thật.

Long cay đắng:

- Cuộc đời luôn có những bất ngờ mà. Như em vậy, có nằm mơ em cũng đâu có ngờ tái hợp với Hoàng.

- Đúng là như vậy!

Vân Phi nhìn Tuyết Sương vẻ khiêu khích. Cô không hiểu tại sao mình khó chịu khi thấy Long đi chung với Tuyết Sương. Từ trong thâm tâm, cô vẫn mong nhìn thấy anh héo úa chán chường, râu ria để rậm ri bạc nhược, nhưng trông anh vẫn như trước đây.

Cô không biết là thái độ của cô cùng lời nói cho Long cố sự so sánh giữa cô và Tuyết Sương. Tuyết Sương già dặn cứng cỏi, còn Vân Phi như ngựa non háo đá trẻ con.

Long lặng lẽ:

- Hai người gọi cháo chưa?

Vân Phi lại rước lời Hoàng nãy giờ ngồi "ngâm họng" như cái bị thóc:

- Gọi rồi. Họ đang mang ra kia. Anh Long! Em mong anh là bạn tốt của Tuyết Sương.

Long mỉm cười nhún vai một cái:

- Chuyện này em khỏi lo đi. Đạo này anh ở Sài Gòn nhiều hơn, cho nên anh có nhiều cơ hội gặp Tuyết Sương và sẽ là bạn tốt của cô ấy.

Cháo mang ra, Long ân cần đẩy tô cháo sang cho Tuyết Sương:

- Ăn tiêu thôi, đừng ăn ớt, nóng lắm.

Tuyết Sương gạt đầu, cô tránh nhìn Hoàng. Anh đang nhìn cô bằng cái nhìn dò hỏi, nét mặt của cô không phải là nét mặt của một người có tâm trạng vui.

Vân Phi bỏ ớt vào tô cho Hoàng:

- Ăn đi chứ anh Hoàng! Anh thích ăn cháo cá lóc, chứ còn em mang bầu sang tháng thứ năm mà vẫn còn hỏi cơm canh cả.

Rồi cô vờ vui vẻ khoe với Long:

- Em đi siêu âm- rồi là con gái. Anh Hoàng nói sinh con gái đầu lòng làm ăn được và phải xinh đẹp giống như mẹ nó vậy.

Tuyết Sương cúi gầm xuống tô cháo, cô tự dặn mình không được khóc. Như hiểu ý cô, Long săn sóc cô:

- Ăn được không Sương? Không ăn được đừng cố nhé, một lát về nhà uống sữa cũng được mà.

Điều bộ của Long như một anh chồng yêu thương chăm sóc cho vợ, ngửa cả con mắt của Vân Phi và Hoàng.

Không dừng được, Hoàng châm biếm:

- Xem về có mấy tháng thôi mà hai người thân mật đến như vậy, tôi phải hiểu như thế nào đây?

Long nhún vai:

- Mà muốn hiểu như thế nào cũng được. Tao và Tuyết Sương là bạn thân hay thân hơn thế nữa. Cô ấy cần sự chăm sóc trong lúc này, không lẽ bây giờ cô ấy đã tự do, tao không có quyền chăm sóc hay quan tâm hay sao?

Con ghen làm gương mặt của Hoàng xanh tái. Đúng là anh đã bỏ Tuyết Sương, cô có thể với ai cũng được, ngoài Long. Anh gằn giọng:

- Mà nên nhớ chúng ta là bạn thân của nhau, đừng có như thế.

- Vậy mà xem tao là bạn thân sao? Nếu là bạn thân, mà không gây ra nghịch cảnh như ngày hôm nay. Tuyết Sương...Không còn chịu được hơn nữa,

Tuyết Sương đứng bật dậy, cô đẩy mạnh chiếc ghế, bỏ chạy đi. Long hét hoảng đuổi theo.

- Tuyết Sương, đừng có chạy!

Rút tiền để lên bàn, Long hấp tấp đuổi theo Tuyết Sương. Anh bắt kịp được cô, giữ chặt tay cô lại:

- Đừng chạy! Ngã té sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng chị. Chúng ta đi về nhà.

Long dìu Tuyết Sương quay trở lại để cô ngồi vào xe, anh thắt dây an toàn rồi mới vòng qua ngồi vào tay lái:

- Tuyết Sương đau lòng à?

- Không. Tôi không muốn anh nói ra điều tôi muốn giấu. Tôi không muốn anh Hoàng biết tôi có mang lại khó xử, dù sao chúng tôi cũng không thể nào trở lại với nhau.

Long mở máy cho xe chạy đi:

- Xin lỗi, tôi biết rồi. Thật ra, tôi cũng hiểu là họ yêu nhau, tình yêu của họ vượt qua tất cả, nhưng họ cũng phải biết suy xét cái gì nên làm và không nên làm. Tại sao lại nổi giận khi thấy tôi lo cho Tuyết Sương? Tâm lý con người thật phức tạp.

Tuyết Sương nhắm mắt lại, cô không muốn suy nghĩ gì cả, tình yêu đã trở thành hận. Hai người im lặng mãi cho đến lúc về nhà. Xuống xe, Tuyết Sương nhẹ nhàng quay lại:

- Anh đừng làm gì cho tôi cả, tôi cần sự yên tĩnh. Đi ra ngoài ngày hôm nay gặp họ càng cho tôi biết, tôi hãy rúc sâu vào cái vỏ của mình để sống làm việc và nuôi con:

- Nhưng dù sao Tuyết Sương cũng không nên từ chối sự quan tâm của tôi, Sương cần có người bạn bên mình mà, đúng không?

- Vâng, anh có thể đến. Còn bây giờ anh về đi.

- Lúc này không ăn được bao nhiêu, vào nhà pha sữa uống. Đừng quá buồn rầu, bây giờ hãy xem như là Sương sống, ăn uống nghỉ ngơi vì đứa bé trong bụng Sương đi.

Tuyết Sương cảm động:

- Cảm ơn anh.

Chờ cho Tuyết Sương đi vào nhà rồi, Long mới lái xe đi. Sao cái dáng mệt mỏi cô đơn và u buồn của Tuyết Sương cứ dấn vật tâm hồn anh không ít. Anh giận Hoàng và cả Vân Phi, họ là những kẻ tầm thường vị kỷ. Những tình cảm và đau khổ khi Vân Phi phụ bạc mình lúc này tan trong lòng Long, vì anh hiểu Vân

Phi tầm thường hơn tất cả những người phụ nữ tầm thường. Đêm nay, trái tim anh hoàn toàn xua tan được hình bóng Vân Phi.

Nếu như Long thấy lòng mình nhẹ nhàng thì trái lại Hoàng thấy lòng mình nặng trĩu. Anh đã có Vân Phi, nói tiếp bản tình ca dang dở, nhưng sao trong lòng anh lại nhuốm lên sự so sánh giữa hai người phụ nữ.

Tuyết Sương dịu hiền, cô chưa bao giờ dám to tiếng, kể cả những lúc cô tức giận anh, cô chỉ biết khóc. Anh khó chịu khi nhìn gương mặt đầm nước mắt của cô. Anh đi về khuya, cô vẫn lo lắng lấy quần áo bỏ và phòng tắm, hỏi anh có cần ăn gì không, trong lúc cô vẫn bận rộn công việc bên ngoài xã hội như anh. Có những cái mà khi mất rồi, người ta mới nuối tiếc, chính vì vậy mà anh đã không chịu nổi thấy Long xuất hiện bên Tuyết Sương, buông ra lời nói nặng nề.

Vân Phi gọi tính tiền, cô cùng Hoàng ra xe. Gương mặt trầm lặng của Hoàng làm cho cô nổi giận:

- Anh có thái độ gì vậy?

Hoàng giật mình:

- Em hỏi anh như vậy là sao?

Vân Phi quát khê:

- Anh bảo anh Long đừng làm như thế, là anh Long không được quyền đến với Tuyết Sương, tại sao lại nói như vậy?

- Tại sao anh không có quyền nói? ở địa vị Long, nó có thể đưa tay ra là có hàng đồng cô gái chạy theo nó. Nó muốn trả thù chuyện anh cướp em, nên muốn qua Tuyết Sương trả thù anh. Chẳng hề hấn gì cho anh cả, anh lo là lo cho Tuyết Sương.

Vân Phi cười nhạt:

- Cô ta không cần sự lo lắng của anh, có thể họ với nhau lâu rồi mà anh không biết, cô ta... đang có mang. Anh nó xem, đứa bé ấy của ai?

Vân Phi cố tình xuyên tạc, trong lúc sự thật cô muốn xoắn lấy áo Hoàng quát tướng lên, khi anh và cô bắt đầu đến với nhau, anh thề không có gì với vợ, thề mà... Tuy nhiên, cô không thể nói Tuyết Sương mang thai là giọt máu của Hoàng, anh sẽ vì trách nhiệm mà sẽ lo cho Tuyết Sương. Cái ghen không được phát tiết ra, cô chỉ còn cách là nói xấu tình địch của mình.

Còn Long, lẽ ra anh phải đau khổ khi cô quay mặt với anh. Đằng này anh ta lại với Tuyết Sương, tại sao không là một cô gái khác.

Hoàng ngơ ngác:

- Em nói Tuyết Sương có mang không lý nào, có ba bốn tháng từ lúc ly hôn anh...

- Anh nghĩ anh là cha đứa bé trong bụng Tuyết Sương à. Tại sao anh có suy nghĩ ngây thơ như vậy? Chưa ly hôn, em có thể đến nhà anh và ngủ tại trên chiếc giường, của anh và cô ta, thì tại sao cô ta không dám thực hiện cái hành động "ông ăn chả, bà ăn nem" tại một khách sạn nào đó.

Hoàng hét tướng lên giận dữ:

- Em im đi!

- Tại sao lại hét to lên với em, anh ghen à?

- Anh không ghen. Tuy nhiên, anh không cho phép như vậy.

Vân Phi chế giễu:

- Tại sao anh làm được mà Tuyết Sương không có quyền. Anh là kẻ đại dốt cứ tưởng là cho rằng mình có lỗi nên giao nguyên một căn nhà và tất cả tiện nghi cho cô ta, đến ở với em phải mua lại tất cả. Rồi vì mua sắm nhiều, anh bảo em tiêu xài ít lại phải tính toán. Xưa nay em tiêu xài tiền của anh Long chưa bao giờ anh ấy phải nói em là đừng tiêu xài vung vít như vậy.

Hoàng nhìn Vân Phi dăm dăm. Anh chợt nhận ra mối tình từng dang dở là đẹp nhất mà khi hàn gắn lãng mạn tuyệt vời, nó đang cần phơi bày cái khuyết điểm của cuộc sống tình yêu không còn là bài thơ, không còn nét đẹp từng làm anh rung động.

- Tại sao anh nhìn em, em nói không đúng sao?

Hoàng thở dài:

- Em hối hận rồi phải không?

- Làm gì có.

Vân Phi ngồi dịch sát vào Hoàng, cô ôm cánh tay anh, và ngả đầu vào vai anh.

- Em yêu anh và anh yêu em, tại sao tối nay chúng mình lại cãi nhau cho mất vui vậy. Ngày mai mình đi chơi đâu đó đi ghen anh?

- Ngày mai mới thứ sáu, anh phải làm việc. Chủ nhật anh mới đưa em đi được. Chúng ta đã là vợ chồng, em lại đang mang thai, đi đâu cho mệt. Anh thích đi làm về nhà có em, ôm em trong vòng tay, như vậy là hạnh phúc em không thích sao?

Vân Phi khép mắt lại. Cô không mơ màng cuộc sống như Hoàng vừa nói. Cô ghét mình mang thai, chiếc bụng to xò mất đi vẻ thon thả xinh tươi duyên dáng của cô. Cô ghét đứa bé thỉnh thoảng đạp mạnh trong bụng khiến cô đau. Ghét cả ngày quanh quẩn trong nhà chờ Hoàng về, giống như những ngày qua cô chờ đợi Long, trong lúc chỉ cần bước ra đường, là thế giới vui nhộn muôn màu sắc. Vân Phi còn tiếc những cuộc vui ồn ào.

Tuyệt Sương mở cửa, cô không nghĩ là Hoàng về nhà, nên giật mình. Cái giật mình được Hoàng hiểu theo nghĩa khác. Tuyệt Sương làm điều có lỗi với anh nên cô giật mình. Hoàng quên mất anh đã ly hôn, nên cứ đẩy mạnh cửa bước vào nhà. Khung cảnh quen thuộc dù không khách mất đi mấy món đồ giá trị mình đã mang theo khi mua nhà chung sống với Vân Phi.

Tuyệt Sương đứng nguyên nơi cửa, cô không thấy mừng hay xúc động khi Hoàng về nhà, điều cô nhớ rất rõ, giữa anh và cô đã là người xa lạ.

- Anh muốn lấy thêm đồ gì à?

Hoàng quay nhìn Tuyệt Sương dăm dăm, nhìn từ đầu xuống chân và từ chân lên đầu sau đó dừng lại ở phần bụng to lùm lùm của cô anh hỏi trông:

- Cửa ai vậy?

Tuyệt Sương cau mày:

- Anh muốn nói gì?

Hoàng tiến lại gần từng tiếng một:

- Tôi muốn hỏi cô, cha của đứa bé trong bụng cô.

Tuyệt Sương bặm môi. Không, cô hoàn toàn không muốn nói rõ anh là cha của đứa bé cô đang mang, có ích lợi gì đâu càng thêm khó xử, anh đã chọn cuộc sống với Vân Phi, thì hãy đi theo con đường anh lựa chọn.

Tuyệt Sương hất mặt nhìn thẳng vào mắt Hoàng:

- Chúng ta đã ly hôn, mỗi người đều có tự do, em không bồn phận trả lời câu hỏi của anh.

Hoàng châm biếm:

- Khó nói quá phải không. Ly hôn không quá bốn tháng, cô đã có mang. Cô không nói tôi cũng hiểu rõ đứa bé là con của ai. Cô muốn ăn miếng trả miếng chứ gì? Tiếc rằng tôi đã đại dột hù đập sự thiệt thòi giao trọn căn nhà này cho cô. Đồ dơ bẩn! Tôi không hề ăn năn khi ruồng bỏ cô.

Toàn thân Tuyệt Sương run lên, cô tưởng mình có thể quy ngã vì những lời độc ác kia. Cô cố ghì lại. Đừng gục ngã, mà hãy để những lời tàn nhẫn đó như ngọn dao rạch sâu hơn nữa cái hồ ngăn cách giữa cô và anh!

Tuyệt Sương lạnh lùng:

- Nếu anh tiếc, tôi sẽ trả lại tất cả cho anh, tôi sẽ ra đi, như thế thôi.

- Để mọi người gieo tiếng oán cho tôi à? Cô giỏi lắm Tuyết Sương! Đúng, cô hãy đi đi, cô không xứng đáng để hưởng những gì tôi để cho cô.

Hoàng giận dữ bỏ đi. Tuyết Sương đứng chết lặng. Anh còn muốn dồn tôi vào con đường cùng nữa hay sao? Tàn nhẫn, thật tàn nhẫn...

Long đến lúc Tuyết Sương cho mọi thứ vùi vào ly. Cô chưa biết mình đi đâu, nhưng quan trọng là rời căn nhà để đừng bao giờ gặp lại người luôn luôn làm cho mình rơi nước mắt.

Long ngạc nhiên:

- Tuyết Sương định dọn đi đâu vậy?

Như bờ đê vỡ khi có người chạm vào nỗi thương tâm của mình, Tuyết Sương nấc lên:

- Tôi cần phải đi, trả lại căn nhà này cho anh Hoàng. Đi để anh ấy không thấy ăn năn hối hận khi muốn bù đắp cho tôi vì đã ruồng bỏ tôi.

Long nổi giận:

- Nó nói như vậy à? Tuyết Sương không có đi đâu hết, cứ ở lại đây. Nó nghĩ nó đưa bé Tuyết Sương đang mang là của tôi chứ gì? Đồ khốn nạn! Nó khốn nạn rồi nghĩ ai cũng khốn nạn như nó ở lại đó, chờ tôi đi tìm lỗi nó đến đây.

Tuyết Sương xoa tay khăn khăn:

- Tôi xin anh đừng làm gì cả! Hãy cứ để anh ấy nghĩ về tôi như thế nào cũng được.

Long bực mình:

- Tôi không hiểu sao Sương đi ngành luật được. Chính cái oan của mình mà Sương cũng không muốn giải oan. Vậy sao cô là một luật sư giỏi cho được.

Tôi không cần giải oan cũng không cần chứng minh đứa bé trong bụng tôi là con ai. Giữa tôi và anh ấy đã chấm dứt. Có những tình cảm mà khi tan vỡ không cần níu kéo lại.

Long thương hại:

- Vậy Tuyết Sương đi đâu, hay là về nhà với ba mẹ đi?

- Ba mẹ tôi cũng ở quê, tôi không nghĩ chuyện về nhà cha mẹ hay sẽ đến nhà mẹ anh Hoàng cho bà lo cho tôi. Tôi sẽ là cái cây ngay, sẽ sống vững giữa đồng.

- Như vậy là đại dột lắm biết không? Không biết thì thôi, chứ đã biết làm sao tôi bỏ mặc Tuyết Sương. Hay là như vậy, nếu Sương không ngại cứ đến chỗ ở của tôi. Phía trước là căn phòng công ty, còn trên lầu là chỗ ở. Sương có mang nặng nề, nên không đi đâu cả. Hãy nghe lời khuyên của tôi, như một người bạn hay một người anh cũng được.

Tuyết Sương cảm động:

- Cám ơn anh.

- Nào, cần dọn gì nữa tôi làm phụ cho!

- Chỉ có quần áo và một ít đồ dùng thôi.

- Như vậy ta đi nhé!

- Có một chuyện tôi nhờ anh, anh trả chìa khóa căn nhà này cho anh Hoàng. Nhớ đừng nói gì cả nghe anh Long!

- Tôi biết rồi.

Đưa Tuyết Sương về chỗ ở và thu xếp cho cô căn phòng riêng, Long đi tìm Hoàng, thật sự là anh muốn đắm vào mặt tên vô sĩ này.

Không có Hoàng ở nhà, Vân Phi ra mở cửa: Long nói ngay:

- Tuyết Sương nhờ anh đến trả chìa khóa nhà cho Hoàng. Em nói với anh ta như vậy. Đừng có quá đốn mạt, dù gì Tuyết Sương cũng từng là vợ của anh ta.

Gương mặt Vân Phi tái lại vì ghen tức, cô mĩa mai:

- Tại sao Tuyết Sương không mang trả mà lại là anh. Em không nghĩ là anh nhiệt tình đến thế? Xưa nay anh rất bận, dành thời giờ cho em rất ít, sao bây giờ có rảnh rỗi để làm những chuyện vô bổ.

- Anh làm những gì mà anh có thể làm được. Anh nghĩ em phải biết là đứa bé trong bụng Tuyết Sương đang mang là của Hoàng. Em là người đã phá hoại gia cang của người khác. Tiếc là Tuyết Sương quá hiền lành thành khờ dại thệt thời cho bản thân cô ấy. Anh giúp cô ấy vì như vậy đó. Tại sao em lại khó chịu?

Vân Phi cãi lại:

- Em khó chịu hồi nào? Anh lo cho ai... Là quyền của anh. Có điều em nhắc nhở anh đừng có để người ta chê cười anh đi làm cái chuyện vô bổ đi đồ vô óc.

Long nhún vai:

- Anh không tự ái nếu như có ai đó chê cười anh đi đồ vô óc, cốt yếu lương tâm anh không xấu hổ.

- Anh ám chỉ em phải xấu hổ vì em bỏ anh để xen vào gia đình người khác đấy à?

- Em đừng có nghĩ méo mó như vậy. Dù giữa hai chúng ta tan vỡ, anh vẫn muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp hơn là anh ghét em và em ghét anh.

- Muốn như vậy, anh đừng có giúp Tuyết Sương.

- Anh không giúp, vậy anh nói thật cho Hoàng biết đứa bé Tuyết Sương đang mang là của hắn, hắn phải có trách nhiệm nha.

- Anh không được nói?

Vân Phi hét tướng lên:

- Tại sao anh phải làm cho em tức uất lên như vậy hả?

- Em quá ích kỷ rồi Vân Phi. Em chiếm đoạt hạnh phúc của Tuyết Sương, cô ấy là vợ hợp pháp, vậy mà sinh con không có chồng lo lắng. Ngay cả việc anh lo cho Tuyết Sương, em cũng không bằng lòng. Em không thấy là em quá nhỏ nhen, ích kỷ.

Vân Phi bật khóc:

- Em xấu xa như vậy đó. Có bao giờ anh nghĩ tại anh bỏ em cô đơn mà khi gặp lại anh Hoàng, tình yêu cũ giống lại, em có được người đàn ông yêu em say đắm. Nhưng sau đó cái cảm giác hạnh phúc đi qua mau. Mẹ anh Hoàng không nhận nhìn em, dù ngày xưa bà rất yêu em. Rồi cuộc sống phải có những lo toan, anh Hoàng phải làm việc. Còn em, ngày ngày em thấy thời gian như dài quá, không biết làm gì cho hết một ngày, cứ mong mau đến tối cho anh Hoàng về nhà. Long nghiêm mặt:

- Em cần phải biết ghép bản thân em vào bốn phận làm vợ. Em đã làm vợ và sắp làm mẹ nữa, đừng có trẻ con mơ mộng một tình yêu lãng mạn, suốt ngày bên nhau, người đàn ông em yêu phải luôn nói với em là "anh yêu em" hay sao?

- Em muốn như vậy có gì là sai?

- Không sai. Nhưng em cần sống thực tế? em có thể học nấu món ăn hay đan áo cho con. Tuyết Sương bận rộn công việc ở, văn phòng luật sư, song cô ấy vẫn dành nhiều thời gian đan áo cho con.

Vân Phi vùng vằng:

- Em không thích làm chuyện vô bổ đó. Quần áo trẻ con rẻ như bèo, đi ra chợ mua cả khối, còn đẹp hơn những chiếc cô đan tay.

Cuộc nói chuyện chán ngắt, tâm hồn Vân Phi nông cạn thô thiển, sao mãi đến bây giờ Long mới nhận ra. May mà Vân Phi quay lưng lại với anh. Tiếc là Hoàng đã ruồng bỏ Tuyết Sương.

Long đứng lên:

- Em đưa chìa khóa nhà, nói là Tuyết Sương trả. Anh đi về đây.

- Bây giờ anh ở Sài Gòn nhiều hơn Qui Nhơn?

- Không. Anh chia đều công việc, một tuần ở Qui Nhơn và một tuần ở công ty.

- Nếu em sinh rồi, anh có nhận em vào công ty làm không?

- Để xem. Anh về nhé!

Long đi nhanh ra đường, lòng anh bỗng nhẹ nhàng như một người vừa trút gánh nặng trên vai.

- Ông ơi... ông ơi...

Mặc cho người bảo vệ ngăn lại, ông Truyền cứ xông vào. Phía sau, bà Truyền chạy lúp xúp theo:

- Có chuyện gì từ từ đã ông ơi.

Bất chấp lời vợ, ông Truyền cứ lao vào.

Ông phải trừng phạt đứa con vô ngân vô đạo, bôi dọ danh dự cha mẹ, bản thân mình là một luật sư lại bôi tro trát trấu lên mặt cha mẹ và cả bản thân mình.

Ông hét lên như sấm:

- Tuyết Sương, ra đây mau lên?

Tuyết Sương hoảng hốt đi ra. Vừa trông thấy con gái, ông Truyền chộp tay cô quát:

- Ba hỏi con, tại sao con ở đây?

Tuyết Sương ấp úng:

- Ba...

- Con không trả lời được chứ gì? Tại sao vậy? Là đàn bà không giữ trọn phụ đạo làm vợ con ngoại tình, chung sống với người đàn ông khác, để chồng con ly hôn, ba thật nhục nhã. Sương ơi, mày hãy giết ba mày đi.

- Trả lời mau lên!

- Ba ơi! Ai nói với ba là con ngoại tình?

- Không phải ngoại tình tại sao con lại ở đây?

- Con...

Từ bên ngoài, Long lao vào. Anh hoảng sợ khi thấy ông Truyền lôi kéo Tuyết Sương mạnh bạo, dặc dặc tay cô. Anh kêu lên Bác ơi! Tuyết Sương đang có mang đó, bác nhẹ tay!

Ông Truyền quay phắt lại:

- À... ạ, cậu là cái người quyến rũ con tôi, phá tan nát gia đình nó, làm cho gia đình tôi nhục nhã, phải không?

Miệng nói, ông Truyền tung một cú đấm vào bụng Long, làm anh đau muốn tắt thở, lão đảo ngả ra sau. Tuyết Sương kinh hoàng bật khóc:

- Ba ơi! Không phải như vậy đâu!

- Còn không phải nữa hả?

Ông Truyền điên tiết lao vào đánh Long, khi thấy Tuyết Sương cố dùng thân mình che cho Long. Tuyết Sương khóc òa.

- Sao ba có thể nghi ngờ phẩm hạnh của con gái mình như vậy hả ba.

- Phẩm hạnh của con đáng tôn trọng lắm sao? Ba hỏi con, đám cưới chưa quá một năm, con bị ly hôn đuổi ra khỏi nhà, chạy đến đây ở trong nhà của một người đàn ông, còn dám nói chữ phẩm hạnh với ba?

- Ôi! Tuyết Sương có miệng mà không giải thích được, cô bung mặt khóc nức nở. Long tức giận:

- Bác nghe ai nói mà cho rằng con gái bác ngoại tình?

- Vậy tại sao nó ở trong nhà của cậu?

Cậu quyền rũ con gái tôi phản bội lại chồng của nó.

- Bác hãy nghe cháu giải thích đi!

Ông Truyền hét lên:

Giải thích gì nữa. Người ta đồn âm bên ngoài. Sau này ai còn dám thuê một luật sư vô đạo đức như con tôi làm việc cho họ nữa? Và nếu như thằng Hoàng không nói chính con tôi đòi ly hôn, và sau đó người đàn ông này ngày nào cũng đến nhà ở đêm lại với con, tôi cũng không tin. Nhưng bây giờ con dọn đến nhà của một người đàn ông ở, con bảo ba làm sao tin con đây?

Cả Long lẫn Tuyết Sương đều sững sờ, không ngờ Hoàng có thể táng tận lương tâm như vậy, đi bêu xấu vợ mình.

Long cố nén đau ngược nhìn ông Truyền.

- Bác là một chánh án, trước khi phán xử một người, bác cần phải dựa vào tình cả lý nữa, có những cái tình ngay mà lý gian như cháu và Tuyết Sương đây vậy. Anh Hoàng đuổi Tuyết Sương ra khỏi nhà lúc đó bụng mang dạ chửa, cô ấy sợ bác buồn nên không dám về nhà.

- Phi lý! Con gái ly hôn không về nhà lại đi đến nhà một người đàn ông ở, các người nói tôi là con nít ba tươi hay sao? Vậy tại sao mà bị chồng ly hôn lúc mới cưới vài tháng, nói đi?

Long định nói, nhưng Tuyết Sương ngăn anh lại, ánh mắt cô nhìn anh ai oán.

- Ba à? Cứ xem như lỗi của con. Đứa bé trong bụng con... con sẽ sinh nó ra và nuôi nó lớn, ba cứ xem như là không từng sinh con ra đi.

- Được, tao sẽ làm như vậy.

Ông Truyền quay người đi, không quên kéo mạnh vợ theo:

- Về! Từ nay tôi từ nó, cấm bà nhận nhìn nó, nghe rõ chưa?

Bà Truyền khóc òa, vừa đi vừa nhìn lại:

- Tại sao con thể làm những việc xấu xa như vậy hả Sương? Mẹ làm sao bênh vực cho con đây?

- Đi, bà không được nói?

Tuyết Sương đau khổ nhìn theo cha mẹ.

- Tại sao hai người là cha và mẹ cô, sinh ra cô, phải hiểu tính tình của cô là người như thế nào, vậy mà...

Nước mắt Tuyết Sương tuôn dài, Long diu cô vào ghế ngồi:

Khi nào ba của Tuyết Sương hết giận, chúng ta sẽ giải thích sau.

Tuyết Sương nghẹn ngào:

- Tôi đã hại anh. Lẽ ra tôi không nên đến nhà anh ở.

Long tức giận:

- Hoàng đúng là đốn mạt! Tuyết Sương để tôi đi tìm nó, lấy lại sự trong sạch cho Tuyết Sương. Phần tôi, tôi chẳng sợ gì cả, cây ngay đứng giữa đồng cũng không sợ ngã.

- Nếu như anh Hoàng biết đứa bé trong bụng tôi là giọt máu của anh ấy, anh ấy sẽ cư xử như thế nào? Tôi không muốn có bất kỳ sự hèn hạ nào nữa. Hình bóng của anh ấy hoàn toàn ra khỏi trái tim của tôi rồi. Điều đau khổ là tôi đã bội lợ danh dự của anh.

- Tôi chẳng cần dư luận, anh muốn hiểu như thế nào cũng được, Tuyết Sương không phải áy náy. Mà dù dư luận có đồn tôi và Tuyết Sương vào con đường cùng đi nữa, tôi vẫn ở bên cạnh Tuyết Sương với tư cách một người bạn.

Tuyết Sương cảm động:

- Cảm ơn anh.

- Còn cha mẹ Tuyết Sương, một ngày nào đó họ sẽ hiểu. Là một chánh án, ba Tuyết Sương phải có nhận định hơn người chứ.

Những lời của Long tạm cho Tuyết Sương nguôi ngoai đau khổ. Hoàng đã cho cô một bài học về lòng người quá cay đắng.